

เพ็ญบาย

บทที่ 14

ชายหนุ่มพาเธอเดินไปทั่ว จิตรแก้วรู้สึกพอใจสถานที่ทำงานที่ทันสมัยเป็นระเบียบเรียบร้อย พนักงานทุกคนปฏิบัติต่อชายหนุ่มเช่นบุคคลพิเศษที่ต้องเคารพเชื่อฟัง เธอนึกถึงมารดา ถ้าแม่มาเห็นอย่างนี้ ก็ไม่รู้ว่ารู้สึกบาตบาตใจแค่ไหน

“พี่นะจัดการงานได้ดีจริงๆ แก้วดีใจและภูมิใจมาก”

“สองปีนี้ เราขยายงานมากกว่าสองเท่าโดยไม่ต้องเพิ่มจำนวนคน เราจะเปลี่ยนตัวบุคลากรทันทีถ้าคุณภาพไม่ดีพอ ถ้าใครทำงานอย่างที่พี่ต้องการไม่ได้ก็จะให้ออกไปเลย”

“แล้วพี่วันละคะ” เธออดถามไม่ได้

“วันทึนี่ยไม่เหมาะกับงานนักหรอก” สีหน้าเขาเครียดลง “แต่เขาเป็นกรณีพี่ยกเว้นให้ เพราะว่าทั้งคุณพ่อและบุษราคัมขอไว้”

จิตรแก้วนึกชม วันทึนี่ยเคยเป็นเลขาคูใจมารดาเธอ การที่ชนะชนยังว่าจ้างให้หญิงสาวผู้นั้นทำงานตามคำขอของคุณพ่อและบุษราคัมก็นับว่าเขามีจิตใจที่ดีจริงๆ

“พี่วันกับคุณบุษคงเข้ากันได้ดี คุณบุษถึงได้ขออย่างนั้น”

ชายหนุ่มยกไหล่ พุดขริมๆ “พี่ก็ไม่รู้”

จิตรแก้วถามอย่างสนใจ “คุณบุษทำงานที่นี้นานแล้วหรือคะ”

สีหน้าของชนะชนดีขึ้นเมื่อพูดถึงหญิงสาวอีกคนหนึ่ง

“เขาเริ่มมาทำงานหลังจากพี่ไปเรียนต่อที่อเมริกา พอพี่เรียนจบกลับมาเขาก็อยู่ที่นั่นแล้ว เขาเคยเป็นผู้ช่วยของคุณพ่อมาก่อน”

“งั้นก็ต้องเป็นคนเก่ง”

“เก่งมาก”

น้ำเสียงพุด รอยยิ้มและประกายตา ทำให้หญิงสาวเข้าใจความรู้สึกของชายหนุ่มจะแจ่ม ผู้หญิงคนนี่เองที่เป็นคนที่ทำให้ชนะชนลืมนัดชกา...

...แก้วเลิกคิดเสียที่ได้ใหม่ว่าพี่จะต้องมีพี่อัญ... เลิกเป็นห่วง เลิกถามถึง เลิกคิดได้เลยว่าเขาเป็นคนที่พี่รักและอยากอยู่ด้วย...

เธอนึกเสียใจแทนอัญชกาซึ่งรู้จักสนิทสนมกันมานาน

พอพาดูทั่วสำนักงาน ชนะชนก็พาเธอมาส่งให้บุษราคัม

“ตอนนี้พี่มีงานต้องทำ คุณบุษมีความสามารถในการสอนงานมากกว่าพี่ ก็เลยรับจะดูแลแก้ว”

จิตรแก้วยิ้มให้ รอยยิ้มของอีกฝ่ายละมุนละไมยิ่ง

เธอบอกชนะชนว่า “พี่นะไม่ต้องเป็นห่วงหรอกคะ แก้วจะตั้งใจเรียนรู้งาน มีครูสวยอย่างนี้ แก้วจะไม่ดื้อไม่เกเรเลยคะ”

แต่พอถึงเวลาอาหารกลางวัน ชายหนุ่มกลับพาเธอออกมาเพียงลำพัง ร่างสูงในเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีสะอาดเดินนำบ้าง จับแขนบ้าง แตะหลังไหล่บ้างพาให้เดินตามมายังที่จอดรถ

“คุณบุษไม่มากับเราหรือคะ”

“ทำไมจะต้องมาด้วย”

“อ้าว ก็แก้วนึกว่า.....”

“นึกว่าอะไร”

เธอก็เลยนิ่ง แต่แล้วก็ถามอย่างอดเป็นห่วงไม่ได้ “จะไปทานที่ไหนกันคะ ร้านอาหารใกล้ๆ นี้ก็ได้ ประเดี๋ยวกลับไม่ทันบ่ายโมง”

ชายหนุ่มเขี้ยว “แหม เจ้าของบริษัทรักษาเวลาอย่างนี้ ลูกน้องก็ขยับตัวทำอะไรไม่ได้กันพอดี เวลาเข้างานบ่ายโมงนี่สำหรับพนักงานเท่านั้นนะจ๊ะ สาวน้อย ไม่ใช่เรา”

“แล้วพี่นะไม่กลัวลูกน้องเอาตามอย่างหรือคะ”

“ลูกน้องต้องเอาตามอย่างเฉพาะข้อที่ดีเท่านั้น เช่นการทำงานอย่างอดทน ทุ่มเท ขยันขันแข็ง แต่ถ้าไม่รักษากฎระเบียบ ก็จะถูกพิจารณา ส่วนเรานะ ใครจะกล้ามาพิจารณาอี แก้ว”

เขาคิดไม่เหมือนแม่ ชนะชน เผล็จการกว่าแม่เธอ แม่จะพุดเสมอว่า อย่าทำไม่ดีให้เป็นตัวอย่าง ส่วนคุณพ่อยิ่งอ่อน เกรงใจลูกน้องมากกว่า

อาหารกลางวันเป็นบุฟเฟ่ต์จัดในห้องอาหารของโรงแรมหรู ต่างคนต่างช่วยกันตักอาหารก่อนจะถือมายังที่นั่ง จิตรแก้วบ่นว่า

“ไม่เห็นต้องมาที่นี้เลย ทานง่าย ๆ ก็ได้ แก้วเกรงใจพี่นะ”

“พี่นะก็เกรงใจแก้ว” เขายิ้มยั่วเย้า

“พี่นะเกรงใจแก้วทำไมคะ” เธอถามซื่อๆ

“เกรงใจที่แก้วยอมมาทำงานกับพี่... ก็แก้วเป็นมหาเศรษฐีสาว

มรดกพันล้าน ส่วนพีณะไม่มีอะไรนอกจากหนี้สินล้นพ้นตัว ถ้าไม่เอาใจให้ตี พรุ่งนี้ก็เปลี่ยนใจไม่ยอมมาทำงานแล้ว”

หญิงสาวหัวเราะ “พีณะก็... แก้วไม่เปลี่ยนใจหรอกค่ะ แก้วรักทุกอย่างที่เห็น แล้วแก้วก็ชอบทำงานกับพีณะและคุณบุษ มากๆ”

ชายหนุ่มตักอาหารเข้าปากด้วยท่าที่สบายใจ “ถ้าแก้วมีความรู้สึกดี พี่ก็ดีใจ เพราะแก้วก็มีส่วนเป็นเจ้าของด้วย”

“เรื่องความเป็นเจ้าของนั้นไม่สำคัญหรอกค่ะ เมื่อไรที่แก้วมีสิทธิ์ทำนิติกรรมในทรัพย์สินมรดกได้ แก้วจะยกให้พีณะกับพีชชัณฑ์”

“อย่าเพิ่งพูดอย่างนั้นดีกว่า” ชายหนุ่มรีบห้าม พูดต่ออีกว่า “นี่แหละ อากัฏถึงไม่ยอมให้แก้วมีสิทธิ์ทำอะไรได้จนกว่าจะอายุครบยี่สิบห้า ก็แก้วใจดีแล้วก็ตัดสินใจอะไรๆ ง่ายเหลือเกินนี่”

“แต่แก้วคิดจริงๆ ว่าบริษัทนี้ควรจะเป็นของพีณะกับพีชชัณฑ์”

“พีชชัณฑ์ แต่ว่าหลายๆ คนคงจะไม่อยากได้ยินอย่างนั้นหรอกค่ะ”

“พีณะหมายถึงน้ำพรรดกับนายไช้ไหมคะ”

ไม่มีคำตอบนอกจากรอยยิ้มแคเรียๆ

“แก้วจะไม่บอกน้ำพรรดหรอกค่ะ พอถึงเวลา ถ้าแก้วเห็นว่าอะไรเหมาะสมก็จะทำตามนั้น”

ปากเธอพูดแต่สีหน้าบอกความไม่มั่นใจ ที่จะ *ไม่บอกน้ำพรรด* ชายหนุ่มได้แต่จับตามอง

เพราะมีการติดต่อกับอัยวงค์สม่ำเสมอ อัญชกาจึงพลอยได้รับรู้ความเคลื่อนไหวของหญิงสาว ฉัตรแก้วต้องแปลกใจที่อัญชกา มาหาที่บ้านแล้วพูดสิ่งที่ทำให้เธอไม่สบายใจ

“อัยบอกว่าแก้วไปทำงานกับพีณะหรือจ๊ะ”

“พี่อัญรู้จากอัยหรือคะ ทำไมไม่ได้รู้จากพีณะ”

อัญชกา กลบเกลื่อนความขมขื่นใจไม่สนิท “พีณะมีธุระยุ่งเสมอ พี่ก็เลยอยากจะลองดูใจชิวานานเท่าไรเขาถึงจะติดต่อมาหาพี่”

แล้วนี่นานเท่าไรแล้ว ความหม่นมัวในสีหน้าท่าทีของอีกฝ่าย ทำให้หญิงสาวได้แต่เก็บความสงสัยไว้ ภาพของชนะชนและบุษราคม ที่คล้ายผูกพันสนิทสนมกันทำให้เธออดรู้สึกหนักหน่วงไม่ได้

“พีณะงานยุ่งจริงๆ ค่ะ แก้วเองยังต้องเรียนงานจากคนอื่นเลย”

“ผู้หญิงคนนั้นชื่อบุษราคม ไช้ไหม” เสียงถามขมขื่นเจ็บปวด

ฉัตรแก้วเสตอบว่า “ใช่ค่ะ คุณบุษราคม เป็นคนที่สอนงานให้แก้ว”

อัญชกานิ่งไป ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงที่พยายามจะซ่อนความในใจไว้ “คุณบุษราคมคนนี้เป็นยังไงบ้าง เก่ง สวย... แล้วยังไงอีก”

“เอ่อ... แก้วเพิ่งเข้าไปทำงาน ยังไม่รู้อะไรมากหรอกค่ะ”

“แก้วว่าเขามีอะไรกับพีณะหรือเปล่า” อีกฝ่ายถามออกมาจนได้

“มีอะไรยังไงคะ” เธอบายเบี่ยงไม่เต็มเสียง

สีหน้าสาวใหญ่ไม่คลายความหม่นมัว เธอยกไหล่ “ช่างเถอะ แต่ถ้าแก้วรู้เห็นอะไรละก็ช่วยบอกให้พี่ตาสว่างด้วยก็แล้วกัน”

“พี่อัญสงสัยอะไรคะ”

“พีณะเปลี่ยนไป...” อัญชกาพูดอย่างเจ็บปวด “เหมือนกับว่าเขามีอีกโลกหนึ่งที่ไม่ต้องการให้พี่อยู่ด้วย แต่ว่ามีผู้หญิงคนนั้น”

“พี่อัญคิดมากไปเองหรือเปล่าคะ” เธอถามทั้งที่หัวนใจอยู่เช่นกัน ท่าทีของชนะชนและบุษราคม แม้จะพยายามจำกัดขอบเขต แต่เธอก็สัมผัสได้ถึงความสัมพันธ์พิเศษที่ทั้งสองมีต่อกันที่ร้ายก็คือ เธอไม่รู้ว่าเธอรู้สึกยินดีด้วยหรือไม่...!

เมื่อเธอถามชนะชนว่า “หมูนี่พีณะไม่ค่อยได้พบพี่อัญหรือคะ” ชายหนุ่มกลับไม่ได้แสดงท่าทีแปลกใจหรือว่ารู้สึกผิดเลยแม้แต่น้อย

เขามองยิ้มๆ ย้อนถามว่า “พี่เคยบอกแก้วไช้ไหมว่าอย่าปักใจว่าพี่จะต้องแต่งงานกับพี่อัญ”

“พีณะไม่รักพี่อัญแล้วหรือคะ”

“แล้วแก้วเดือดร้อนหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ แก้วแค่เสียดายเท่านั้น” สีหน้าของเธอทำให้ชายหนุ่มต้องนิ่ง “ตอนที่แก้วรู้จักพีณะ พี่อัญก็เป็นแฟนกับพีณะนานแล้ว แก้วรู้สึกว่พี่อัญเป็นเหมือนพี่สาวคนหนึ่ง เป็นญาติสนิทที่แก้วไม่ค่อยจะมี”

เธอแทบจะไร้ญาติจริงๆ และคนที่ใกล้ชิดที่สุดจนได้ปกครองเธอก็คือครอบครัวทนายความที่ไม่ได้มีความเกี่ยวพันทางสายเลือดเลย

ชนะชนพูดว่า “แล้วเขาก็ยังเป็นพี่สาวของนายอัยวงค์อีกด้วย แก้วถึงได้ห่วงใยมากเป็นพิเศษ”

“ใช่ค่ะ แต่ไม่ว่าพินะจะรักชอบใครแกวก็ไม่ต้องชังหรือหอกะเพื่อความสุขของพินะ แก้วยอมรับได้ทั้งนั้น” เธอพูดอ่อยๆ

“จริงหรือ”

“จริงค่ะ”

ชายหนุ่มพูดว่า “ยี่สิบปีที่พี่รู้จักพี่อัญและไม่เคยทะเลาะกันมาก่อนเป็นอะไรบางอย่างที่มีคุณค่า แต่เดี๋ยวนี้พี่ต้องทุ่มเทให้งานและพี่อัญไม่เคยยอมเข้าใจ แก้วจะให้พี่ทำยังไง พี่เอาใจใครไม่เป็น ยิ่งพบกันบ่อยก็ยิ่งขัดใจกัน พี่ก็เลยปลื้มตัวเสียเลย รอให้พี่สบายกว่านี้อีกหน่อย ถ้าเป็นเนื้อคู่กัน พี่อัญก็ต้องรอได้”

ประกายตาของอีกฝ่ายสดใสขึ้น

“ที่แท้ก็แค่นี้เองหรือคะ แก้วคิดว่า....”

“คิดว่าอะไร” เขาถามยิ้มๆ

“คิดว่าพินะรักคนอื่น”

“คิดว่าพี่รักใคร”

เธอไม่กล้าเอ่ยชื่อบุษราคัม กลัวว่าถ้าเขาไม่ได้รักก็จะเกิดรักขึ้นมาจริงๆ จะว่าเธอหวงชนะชนก็ไม่ผิด ถึงเธอจะชอบบุษราคัมแต่ก็ไม่แน่ใจว่าจะไม่รู้สึกต่อต้านหากว่าผู้หญิงคนนั้นแย่งพี่ชายของเธอไป...

คุณกัญญา มีอาการนั่งขึง ดวงตาที่มองเห็นชัดในมุมมองเฉียงๆ จับนั่งอยู่ที่ชนะชนเมื่อชายหนุ่มปรากฏตัวขึ้น สีหน้าที่ไม่ยอมรับไมตรีทั้งยังคล้ายหวาดหวั่นทำให้ฉัตรแก้ว แปลกใจ

เมื่อชายหนุ่มเข้ามาช่วยยกย้ายตัวหญิงพิการจากรถเข็นขึ้นขึ้นนอนบนเตียง สีหน้าและน้ำเสียงที่เปล่งจากปากเธอบอกถึงความรู้สึกต่อต้าน ฉัตรแก้วต้องปลอบว่า

“แม่ พินะเป็นลูกของคุณพ่อยังไงล่ะคะ แม่จำพินะได้หรือเปล่าคะ”

หญิงพิการได้แต่ส่งเสียงแปลกๆ สติสัมปชัญญะที่ไม่สมบูรณ์ทำให้ประเมินไม่ได้ว่าเธอกำลังนึกคิดอะไร

“อากัญคงเกลียดพี่มาก ไม่มีความทรงจำใดๆ เหลืออยู่บ้างเลย”

ชายหนุ่มพูดขึ้นๆ พลังถอยห่าง เขาพยายามที่จะปลื้มตัวให้ห่างอยู่แล้ว ฉัตรแก้วไม่โทษใครทั้งยังเห็นใจเขาเสียด้วยซ้ำ

ฉัตรแก้วเดินตามออกมา “ให้โอกาสแม่อีกหน่อยนะคะ พินะอีกหน่อยแม่ก็จะดีขึ้น”

“ได้ซิ... แต่ถึงอย่างไรพี่ก็อดเสียใจไม่ได้ พี่คงเลวร้ายที่สุดจริงๆ อากัญถึงได้จ้งเกลียดจ้งชังถึงขนาดนี้”

“ไม่จริงหรือคะ พินะไม่ได้เลวร้าย เมื่อก่อนแม่ก็ไม่ได้ถูกพินะบีบบังคับอะไร ที่จริงแม่ต่างหากที่เป็นฝ่ายบีบบังพินะ”

สีหน้าของเขาแจ่มใสขึ้น “แก้วคิดอย่างนั้นจริงๆ หรือ”

“จริงค่ะ” เธอพูดอย่างจริงจัง

เท่าที่จำได้ แม่เธอเป็นผู้กำหนดทุกอย่าง แม้แต่ฉัตรแก้วเป็นลูกคนเดียวยังต้องทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด คุณพ่อซึ่งเป็นบิดาแท้ๆ ของชนะชนและเป็นพ่อเลี้ยงของเธอก็ไม่เคยกล้าขัดใจแม่เมื่อเธอถูกแยกไปเรียนไกลบ้าน ได้พบมารดาที่ไรก็ไม่มีความรักที่ไม่เห็นมารดาอยู่ในสถานะที่เหนือกว่าคนอื่นๆ คำพูดที่พูดถึงลูกเลี้ยงทั้งสองมักเป็นคำพูดขุ่นแค้นโกรธเคืองของผู้ที่อยู่เหนือกว่าที่ไม่ได้รับการเคารพยำเกรง

“อีกหน่อยแม่จะต้องจำได้และยอมรับความดีของพินะ”

เธอเอียงแก้มอิงแขนชายหนุ่มอย่างประจบ ไม่รู้เลยว่าภายใต้ท่าทีของพี่ชายใจดี กิริยาอาการและสัมผัสของเธอได้ก่อให้เกิดความรู้สึกใดขึ้นในจิตใจของเขาบ้าง

ชายหนุ่มต้องใช้ความพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ตอบสนองด้วยสัญชาตญาณของผู้ชายที่เต็มไปด้วยความรักและปรารถนา

“ได้ซิ พี่เองก็อยากให้ถึงวันนั้น”

ภาพที่ฉัตรแก้วคลุกคลีเอาใจ “พี่ชาย” มองเห็นผ่านประตูห้องที่เปิดกว้าง พยาบาลสาวใหญ่ที่กำลังแต่งตัวให้ รู้สึกว่าท่าทีของคุณกัญญาผิดไป ส่งเสียงแปลกๆ ขณะที่ดวงตาหวาดระแวงจับมองทว่าไม่ได้ให้ความสนใจมากไปกว่าอภัยให้แก่ความพิการของเธอ.....